

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų

Bendradarbių Draugijos

Savaitraštis

Lekcija ir Evangelija
 Nepalaužiamas pareigose
 Laiškai iš pragarų
 Vėjelis
 Tyruose šaukiančiojo balsas
 Arkivyskupo Jurgio Matulaičio-
 Matulevičiaus veikla
 Vyskupui Būčiui mirus
 Žinios iš katalikiškojo pasaulio
 Žinios iš lietuviškojo pasaulio

No. 49

XXXI metai

Gruodžio (Dec.) 8, 1951

II ADVENTO SEKMADIENIS

Evangelija

Mat. 11, 2-10

Lekcija

Rom. 15, 4-13

ANUO metu: Jonas kalējime išgir-
dęs apie Kristaus darbus, siuntė du
savo mokytinių ir Jam sakydino: Ar Tu
esi Tas, kurs turi ateiti, ar mes kito
Laukiame? Jėzus, atsakydamas, jiems
tarė: Eikite ir papasakokite Jonui, ką
esate girdėję ir matę. Aklieji regi, rai-
šieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi,
kurtiniai girdi, mirusieji keliai, betur-
čiams skelbiama Evangelija. Jiems nu-
einant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie
Joną: Ko išėjote į tyrus pažiūrėti? Ar
vėjo linguojamos nendrės? Bet ko išėjo-
te pažiūrėti? Ar švelniais drabužiais
vilkinčio žmogaus? Štai tie, kurie švel-
nius rūbus dėvi, yra karalių namuose.
Bet ko gi išėjote pažiūrėti? Ar pranašo?
Taip, sakau jums, ir daugiau kaip prana-
šo. Nes Jis yra tas, apie kurį parašyta:
Štai aš siunčiu tavo akivaizdoje savo
angelą, kuris ties tavim taisys tau kelią.

BROLIAI: Visa, kas tik yra parašy-
ta, parašyta mums pamokyti, kad
mes kantrumu ir Rašto paguoda turėtu-
me vilties. O kantrybės ir paguodos Die-
vas teduodie jums turėti vienokius jaus-
mus kitas kitam, sekant Jėzumi Kristu-
mi, kad viensirdžiai viena burna garbin-
tumėte Dievą, mūsų Jėzaus Kristaus Tė-
vą. Todėl priimkite vieni kitus, kaip ir
Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš
sakau, jog Jėzus Kristus pasidarė api-
piaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad
būtų patvirtinti pažadai tėvams ir kad
pagonys garbintų Dievą dėl gailestingu-
mo, kaip parašyta: Todėl aš išpažinsiu
tave, Viešpatie tarp pagonių ir giedosiu
tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linksmin-
kitės, pagonys, drauge su jo tauta. Ir
vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir
garbinkite jį visos tautos. Vėl Izajias sa-
ko: Ateis Jesės šaknis, tas, kurs kelsis
viešpatauti pagonims, jame pagonys tu-
rės vilties. Vilties Dievas tepripildai jus
visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime,
kad šventosios Dvasios galybe jus gau-
siai turėtumėte vilties.

Vejelis

Snaigė.

Ei, papūsk, papūsk, vejeli,
Nuo jūrelių mėlynų!
Išbučiuok mano veidelį
Ir paglostyk man galvelę,
Gal nebus man taip ilgu.

Nesiskūsiu, kad man liūdna.
Tu žinai, nes tu švelnus.
Ak, dažnai, dažnai taip būna,
Kad man ašaros nedžiūna
Ir nēr kam atvert jausmus...

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the
Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post
Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00
yearly. 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. V. Bagdanavičius, MIC.

TYRUOSE ŠAUKIANČIOJO BALSAS

Kun. Jon. Petrėnas

"Aš mačiau ir liudijau, kad jis Dievo Sūnus"
(Jon. 1, 34).

1. Paklydęs keleivis

NUSKAMBĖJUS paskutinio teismo trimitams, ir tikintiesiems susimąsčius ties artėjančia Viešpaties diena, Bažnyčia II, III ir IV Advento sekmadienį i liturginį iškilmingumą išveda didįjį pranašą šv. Joną Krikštytoją, kuris Evangelijoje dažnai vadinamas "tyruose šaukiančiojo balsu". Šių laikų žmonės, dažnai sergantiems "moderniškumo" liga, šis pranašas atrodo keistas ir nebesuprantamas... Kai įvairios firmos, kaip beįmanydamos, perša moderniškiausius automobilius, kai puošniausiai įrengtos baldų krautuvės ("forničių kompanijos") siūlo paskutinės dienos patogiausius kambarių baldus, kai maisto krautuvės lūžta įvairiais skanėstais, — koks keistas ir tolimas pasirodo tada mums šv. Jonas Krikštytojas, gyvenęs ne dangoraižyje, bet nykioje dykumoje, apsivilkęs ne moderniškais, iš žurnalų pasirinktais, rūbais, bet persimetęs per

Būna vėjų, niekadėjų,
Kurie skrenda audromis.
Jeigu pyktis jiems užėjo,
Medžių šakos subraškėjo —
Rauna juos su šaknimis...
Betgi tu, tu mūs vėjelis.
Tu pūti iš tos šalies,
Kur gražiausios yr mergelės,
Kur artojai anksti kelias,
Žmonėse tiek daug širdies.
Tu dvelki tevyinės gojais,
Rūtoms, mėtoms, lelija,
Šienapiūte, vasarėjais,
Dainomis, kurios kartoja
Baigiant darbą vakare.

Bet užvis, užvis brangiausias
Tavo kugždesys ausin —
Ggrįžk, dukrele, grįžk veikiausiai,
Kaip tik laisvės mes sulauksim,
Teviškėlės prieglobstin.

pečius iš kupranugario plaukų pasiutu drabužiu, valgęs ne šviesose paskendusiųose restoranuose ir galvą nelaužęs, ką čia šiandieną reikės išsirinkti, bet "valgė skėrius ir miškinį medų" (Mrk. 1, 6). Ar ne keistuolis jis buvo? Kodėl jis taip nemoderniškai gyveno ir gyvenimu nesinaudojo? Kažin, ar jis skaitė kokį dienraštį ir sekė dienos naujienas? Tokio žmogaus aš nebepaliu suprasti!... Pagalvojus apie jį, žinote, mane šiurpas nukrato: ir kaip gi galima šitaip "nekultūringai" gyventi, kai gyvenimas toks nuostabiai gražus?... Ne, to jau per daug.

Tačiau Evangelija, įkvėptasis Dievo žodis, šitą keistuolį, šv. Joną Krikštytoją, iškėlė į pagrindinį Advento meto asmenį, mat, jis savo pašaukimu, atliktais darbais, gyvenimo šventumu ir drąsa pralenkia visus žemės vaikus, — jis buvo gyvenimo tyruose paklydusios žmonijos balsas, ieškąs Viešpaties kelio, vedančio į širdies ramybę ir vidutinį džiaugsmą. Prieš J. Kristaus atėjimą žmonija buvo tarsi dykumoje paklydęs keleivis, kur tavo balso niekas negirdi, kur kaukdamas smėlis ir vėjai šūkauja, kur šakalai rėkia...

Šituo metu paklydusio keleivio gelbėti išeina didysis dykumos pranašas šv. Jonas Krikštytojas, kurs pranašo Izaijo žodžiais paklydusiai tyruose žmonijai šaukė: "Taisykite Viešpaties kelią, darykite jo takus tiesius?" (Luk. 3, 4).

Arkiv. J. Skvireckas, šv. Rašto vertėjas į lietuvių kalbą, aiškindamas Evangelijose apie šv. Jono Krikšt. darbus, pastebi, kad jo uždavinys buvo trejopas: "paskelbti Jėzaus atėjimą, prirengti žmones per atgailą, pagaliau iškilmingai parodyti žmonėms Kristaus asmenį" (N. Įstat. aiškin., psl. 214). Norint tat arčiau pažinti ir suprasti šį dykumų keistuolį, reikia panagrinėti jo atlikti darbai.

2. Per atgailą į dangaus karalystę

Eidami į svečius, žmonės pasipuošia išeiginiais drabužiais, susitvarko, mat, tuo nori pagerbti šeimininką ir kitus pakviestuosius. Atėję maloniai su šeimininkais pasisveikina, dar net kokią dovanėlę atneša, o šeimininkas džiaugsmingai ima svečius už rankos ir sodina už stalo garbingon vieton: "Tai mano pakviestieji sveteliai: širdis suprato širdį, žodis maloniai suaidėjo žodžiui!"

Panašaus pasirengimo reikėjo ir ateinant Kristui. J. Kristus, dangaus karalystės šeimininkas, kurs atėjo kviesti mūsų į naująją puotą, taip pat norėjo, kad pakviestieji būtų verti, kad jie turėtų "vestuvių drabužį" — pakviestųjų širdis turėjo būti nuplauta atgailos krikšto vandenyje. Šitoki atgailos krikštą skelbė ir visus į jį galingu balsu kvietė šv. Jonas Krikštytojas, kurs pirma pats kieto ir asketiško gyvenimo pavyzdžiu tam kelią rodė. Štai kodėl jis daugeliui yra keistuolis, "nemoderniškas", nebesuprantamas! Tie, kurie šilko rūbais dėvi ir skanėstus valgo, gyvena dažnai karaliaus rūmuose, o pranašas — asketas, kuriam rūpi pakreipti žmonių žingsnius į tikrąjį Viešpaties kelią, kuris savojo gyvenimo laimę ir patogumus aukoja žmogui išganyti, dažnai gyvena vienišoje dykumoje, žmonių nesuprastas, tarsi jų atskirtas ir užmirštas, mat, jis gyvena pasaulyje, tačiau jis nėra iš pasaulio: jo pasaulis — vykdyti ir kitiems skelbti Dievo valią. Nenuostabu tat, kad pasaulis, paskendęs moderniškų automobilių, patogių baldų ir čekių verpetuose, keistu ir "nekultūringu" laiko pranašą — asketą, koks kad ir buvo Pajordanės gyventojas šv. Jonas Krikšt. Ne visi tada jį mėgo ir suprato, o dar tolimesnis ir keistesnis jis yra mums, dangoraižių ir komforto amžiuje!

Atgailos krikšto vandenyje nuskaidrinta širdis turėjo būti verta išvysti ateinantį Mėsią. Kaip kalins pro užpintus langus sunkiai temato spindinčią saulutę, kaip ankštoje stovykloje kietai laikomas ir blogai maitinamas karys — belaisvis nejunta džiugaus ir

laisvo gyvenimo, kurs verda už stovyklos, taip vertų atgailos darbų nedaras žmogus negali matyti gyvojo Dievo, kurs taip jautriai ir raminančiai šneka nekaltoje širdyje. Atgaila reikalinga dabar, o dar labiau ji reikalinga buvo šv. Jono Krikšt. metu, kai žmonija rengėsi pasitikti ateinantį naujosios karalystės Mokytoją, laikantį vėtyklę savo rankoje ir besirengiantį atskirti pelus nuo grūdų (plg. Mt. 3, 12).

3. "Štai Dievo avinėlis!"

Šv. Jonas Krikšt., paskelbęs Jėzaus atėjimą ir parengęs žmones per atgailos krikštą, pagaliau iškilmingai parodė Kristaus asmenį: "Štai Dievo avinėlis, štai, kurs atima pasaulio nuodėmę" (Jon. 1, 29). Dykumos pranašo pirštas tiesiai parodo žmonėms amžius lauktąjį Mėsią ir kviečia juos ateiti pas jį ir klausytis skelbiamo žodžio. Pajordanės pranašas, atlikęs savo uždavinį, nuolankiai ryžtasi pasitraukti iš gyvenimo ir užleisti vietą tam, kuriam jis nėra vertas atlikti mažiausią patarnavimą — atrišti kurpių dirželį. Tėvai, mokytojai, kunigai, visuomeninio gyvenimo naujintojai, privedę sau pavestuosius prie Kristaus, ramia širdimi rengiasi pasitraukti iš gyvenimo, nes jų akys matė pasaulio šviesą ir ją saviesiems parodė. Taip pat tas nebesuprantamas tyrumų keistuolis pasidaro ir mūsų gyvenimo didžioji "keistenybė", kai mes, po ilgo ir sunkaus gyvenimo darbo, sulaukę vakaro, galime ramia širdimi ištarti: "Viešpatie, aš mačiau tavo gyvenimo šviesą ir, kaip galėjau, kaip mokėjau, ją kitiems parodžiau. Dabar tebūna tavo šventoji valia!"...Po šių žodžių ar beširdistume mes (šv. Joną Krikštytoją, tą nuostabų mūsų gyvenimo ir darbų pavyzdį, vadinti "nemodernišku ir atsilikėliu", "nesuprantamu keistuoliu"?

Advento dienos trumpėja ir skelbia ateinantį atpirkimą. Šv. Jonas Krikštytojas, tas degantis atėjimo šauklis ir pranašas, per atgailos darbus šaukia mus nuolankiai artintis prie Betliejaus prakartėlės, kur tyra širdis supras dieviškąją širdį ir nusiramins!

Arkivyskupo Jurgio Matulaičio – Matulevičiaus veikla

Steponas Matulis, MIC.

LIETUVOS bažnytinius reikalus pertvarkyti popiežius Pijus XI paskyrė buvusį Vilniaus vyskupijos valdytoją arkiv. Jurgį Matulaitį-Matulevičių, kurį asmeniškai gerai pažino ir aukštai vertino. Naujasis apaštališkasis vizitatorius nepaprastai įtemptą veiklą pradėjo 1925 m. gruodžio 13 d. Jo darbo dirva buvo: bažnytinės provincijos steigimas, konkordato paruošimas, santykių su šv. Sostu atnaujinimas, teologijos-filosofijos fakulteto, katalikų veikimo centro pertvarkymas, vienuolių, seminarijų, katalikiškos spaudos reikalai, platus apaštalavimas dvasiškosios — visuomenės tarpe ir kita. Tuo pačiu laiku arkivyskupas aplankė ir 92 Amerikos lietuvių parapijas sustiprindamas išeivių tikėjimą ir tautinę sąmonę. Tai buvo išeiviams džiaugsmo ir pasididžiavimo dienos. Aukštasis svečias, kaip marijonų atnaujintojas ir vyriausias vadovas, paliko Amerikos lietuviams didelės vertės dovaną — naujai įsteigtą Mariampolio kolegiją.

Neliečiant vizitatoriaus viso darbų ploto, čia pabrėžtina tik bažnytinės provincijos steigimas. Šiam darbe apašt. vizitatorius sutiko daug ir sunkių kliūčių. Sprendžiant bažnytinius Lietuvos klausimus reikėjo atsižvelgti ne tik Bažnyčios gerovės, bet ir teisingų valdžios bei visuomenės reikalavimų. Nepaprastai jautrus buvo Vilniaus ir Seinų vyskupijos dalių klausimas. Dėl jo ir katalikiškos partijos nenorėjo, kad bažnytinė provincija būtų steigama prieš 1926 m. pavasario politinius rinkimus, nes bijojo kairiųjų priekaištų. Vizitatorius tačiau pramatė, kad delsti negalima, kadangi dešiniųjų laimėjimas rinkimuose nebuvo tikras. Aštrių nuomonės skirtumų buvo ir eilėje kitų klausimų. Reikėjo išlyginti ir suderinti. Iš kitos pusės teko atremti smarkius vokiečių puolimus, siekiančius pasilaikyti savo valdžioje klaidėdžius katalikus. — Bendrai, kiek jė-

gų įtempimo pareikalavo bažnytinės provincijos projekto paruošimas, aiškėja iš vizitatoriaus laiško (1926. I. 30) kun. Kaz. Rėklaičiui, MIC.: 'Pirmą mėnesį tiek turėjau rūpesnių ir darbo, kad vos tik vieną naktį gavau išmiegoti 6 valandas, o šiaip...tik po 3-5 valandas. Galybę žmonių aplankiau ir galybę reikalų atlikau...Tiek čia turiu darbų, rūpesčių ir kliūčių, kad sunku ir apsakyti. Vien Dievu pasitikiu.'

Nemažiau vargo turėta ir sekančiais mėnesiais. Tačiau netrukus pasirodė ir gražūs įtempto darbo vaisiai. Glaudžiai bendradarbiaudamas su vyskupais vizitatorius iki 1926 m. kovo mėnesio galo jau viską provincijos steigimui buvo paruošęs ir galėjo įteikti šv. Sostui patvirtinti. Balandžio gi 4 dieną, Velykose, Lietuvos Bažnyčia kėlės naujam gyvenimui. Tą dieną popiežius Pijus XI iškilmingu raštu, pavadintu "Lietuvių tautai", kurio pradžioje aukštai įvertina lietuvių audringose kovose išlaikytą gyvą tikėjimą ir pamaldumą, paskelbė Lietuvos bažnytinę provinciją su Kauno arkivyskupija (apie 460,000 tikinčiųjų) ir Telšių (378,000), Panevėžio (378,000), Vilkaviškio (320,000) ir Kaišėdorių (320,000) vyskupijomis. Arkivyskupu paskyrė Juozą Skvirecką, o naujoms vyskupijoms valdyti vyskopus Justiną Staugaitį, Kazimierą Paltaroką, Antaną Karosą, Mečislovą Reinį ir Juozą Kuktą. Vysk. P. Karevičius buvo pakeltas tituliariniu arkivyskupu. — Tuo būdu Lietuvoje buvo sudarytos 5 vyskupijos iš 50 dekanatų ir 500 parapijų.

Taip karaliaus Mindaugo pradėtą bažnytinės provincijos kūrimą sumaniai, greitai ir sekmingai atbaigė arkiv. Jurgis Matulaitis-Matulevičius, MIC. Lietuvos tautinė nepriklausomybė buvo apvainikuota bažnytine. Sujungta, savų uolių ganytojų vadovaujama, naujų gajų jėgų kupina Lietuvos Bažnyčia paki-

Vyskupui P. Būčiui mirus

Konradas Juška

Laukėme Kalėdų džiaugsmo, o su laukėme liūdną žinią, kad vienas geriausių mūsų sūnų išėjo iš mūsų tarpo. Jis paliko mus rodos, labai svarbiu tautai ir Bažnyčiai laiku. Kada kiekvienas kovotojas brangus šiuose baruose, jo išsiskyrimas tampa giliu mūsų liūdesiu.

Tačiau mes lietuviai nebesame pagoniška tauta. Krikščionybės spinduliai giliai palietė ir apšvietė mūsų tautos gelmes. Mes galime liūdėti jo išsiskyrimu, bet negalime nusiminti. Jis buvo labai reikalingas šią sunkią mūsų tautai valandą. Jo žodis ir asmuo gal daug būtų padaręs. Kovos baras liko tuščias. Tačiau ši tuštuma nėra tikra. Vysk. Būčys buvo gyvas ne tik savo asmeniu bet ir savo dvasia, ne tik savo veikla bet ir savo atliktais darbais. Tad nors jo asmuo išskirtas mirties, nors jo jau neberegime savo tarpe, tačiau mes jį juntame pasidairę lietuviškos kultūros ir Bažnyčios lauke. Jis gyvas savo ryžtumu, kova ir darbštumu, gajus savo skaidriu tikėjimu, kurio taip labai reikia kiekvienam dabarties lietuviui. Tad užuot liūdėję mes turėtum būti ramūs ir dalinai džiaugsmingi. Jis atliko savo pareigą šventu jos vykdymu. Jis padarė daug Tautai ir Bažnyčiai. Savo kraštą jis išgarsino, papuošė savo asmens taurumu! Tad garbė jam ir mūsų mylimai Tėvynei!

Dvasios akimis nuklydę prie jo karsto mes galime tik pagarbiai nulenkti galvą prieš šį tautos, Bažnyčios Patriarchą. Turėtume tik pasimokyti daug dalykų iš jo nueito kelio, jo asmens

lo tęsti Kristaus pasiuntinybę dvasinei tautos pažangai.

Dabar, sidabrinėj atgijimo sukaktyje, Kristaus Bažnyčia Lietuvoj kryžiuojama kovoja su tamsiausiomis galybėmis. Paremkime ją aštriuoju ginklu—malda!

šviesumo ir tvirtumo kovoje. Ir mūsų širdyse tesužiba būčiška meilė Lietuvai, gilus rūpestis Bažnyčios reikalais.

Kažin kada ir ar iš viso Marijonų kongregacija beužaugins tokį dvasios milžiną? Ir kažin, ar tokį Apvaizda siųs greit mūsų tautai? Jo reikšmė marijonams, ir visai lietuvių tautai labai didelė. Jo darbas didi puošmena jų šeimai, dovana jauniems. Tad šio džiaugsmingo susimąstymo dvasioje tepraeina skaudi žinia, pasiekus mus iš Amžinojo Miesto. Mums veidus ir širdis tepuošia vilties ir džiaugsmo šviesos, nes **didžiosios asmenybės niekada nemiršta**. Jos savo gyvenimą tepradeda tik po mirties. Jų įtaka, idėjos ir jų šviesumas tampa ryškesnis jiems išsiskyrus. Tad reikia gyvai tikėti, kad ir brangus vysk. Būčys savo veiklos nenutraukė, o tik bus pakeitęs jos būdą. Mūsų istorija vėliau galės aiškiai matyti ir nustatyti, kaip šio žmogaus darbas bus ne tik tautos nepamirštas, bet ugdomas, puoselėjamas ir brandinamas. Vyskupas Būčys atras naujus draugus ir bičiulius, kurie jo keliu paseks. Pirmoje vietoje šiais bičiuliais būti tenka mums lietuviams, tos pačios tautos nariams. Gi daugiausia jo darbą išugdyti, jo idėjas išplėsti, jo asmenybę atskleisti ir parodyti tenka tėvams marijonams. Kiek jie šia kryptimi pasidarbuos, tiek jie pagerbs savo generolą, mūsų tautos patriarchą. Kokia šviesa jų darbai žydės mūsų tarpe, tokis paminklas bus mūsų vyskupui. O reikia atminti, kad šio vienintelio paminklo jis telaukė ir jo labai nusipelnė! Tad mūsų širdyse tebūnie jis gyvas, mūsų darbuose jaučiamas, mūsų ryštuose ir kovoje matomas. Šia prasme tedega Kalėdų žvakės mums naujus uždavinius nušviesdamos, daugiau priartindamos prie šio didžio lietuvio sielos ir asmens. Ir tada mes būsime tikri, kad žmonės nemiršta, miršta tik jų šešėliai!

Šį palaimintojo Popiežiaus Pijaus X portretą nupiešė lietuvis tremtinis ALBINAS BIELSKIS. Jis buvo užsakytas Krikščioniškojo Mokslo brolijos kongresui, kuris meseniai įvyko Chicagoje. Šis paveikslas buvo išstatytas milžiniškame Chicagos stadijume, kur įvyko baigiamasis kongreso posėdis. Prie jo meldėsi 250,000 šio posėdžio dalyvių.

NEPALAUŽIAMAS PAREIGOSE

Kun. J. Prunskis

GARSUSIS Prancūzijos pamokslininkas Lacordaire yra pasakęs:

— Pareiga tai svarbiausia idėja pasaulyje, nes ji sustiprina mūsų atsida-
vimą Dievui, rūpestį savo siela, ugdo at-
sakingumą, stiprina nemirtingumo vil-
tį. Kai pareigingumas perima žmogų, jis
išlaiko jį augstame garbingume ir pake-
lia iki heroizmo, iki didvyriškumo.

Jei kiekvienas pildytų savo pareigą,
tai pasaulyje greit pasidarytų rojus.
Mes katalikai, kurie visada esame linke
pasisavinti tai, kas gera, pirmieji turi-
me save patikrinti, ar esame pilnai išti-
kimi savo pareigose, ar kiekvieną savo
darbą išpildome taip, kad mūsų sąžinė
rami, kad žmonės mumis patenkinti ir
kad Dievas mūsų pareigingumu džiau-
giasi ir laimina.

Neišsižadėti sąžinės

Istorijos lapuose pasiliks neužmirš-
tamai įrašyti tie Pijaus VII žodžiai, pasa-
kyti jį skriaudusiam Napoleonui:

— Aš galiu nusileisti, galiu jus pa-
gerbti ir mylėti, gyvastį galiu atiduoti
už jūsų sielą, bet aš negaliu išsižadėti
savo sąžinės.

Niekas neturime nusikalsti prieš
Dievo duotąjį perspėjimą — mūsų sąži-
nę, visi turime pasilikti ištikimi savo
krikščioniškai ir asmeniškai pareigai.

Vienas pavyzdys

Aukščiau minėtasis prancūzų vie-
nuolis Lacordaire yra statomas parei-
gingumo pavyzdžiu. Štai kaip jo dės-
niai ir nusistatymai:

— Pareiga yra augštesnis dalykas
už viską: joks išskaičiavimas, jokia bai-
mė, joks troškimas neprivalo iškreipti
mūsų iš pareigos kelio. Pareigos kelias
tai vienintelis tikras kelias į pasiseki-
mą. —

Pamilus Dievą jo pirmoji pareiga
buvo Augščiausiam ištikimai tarnau-
ti. Kiekvieną dalyką jis atlikdavo savu
laiku, neatidėdamas rytdienai to, ką gali
ir turi padaryti šiandien. Jis rūpestingai
atsakydavo į laiškus. Jis turėjo numa-

tęs dienos darbų tvarką ir to griežtai
laikydavosi. Tvarka ir pareigingumas
padarė tai, kad jis ir atlikdavo savo vi-
sus gausius darbus, ir neapleisdavo savo
dievotumo praktikų bei nesutrumpinda-
vo sau būtino poilsio. Tvarkingumas ir
pareigingumas padėjo jam atlikti tiek
darbų, kiek atlikti reikėtų paimti trejetą
paprastų žmonių.

Jis daug rašydavo vertingų raštų.
Savo geram draugui, Šv. Vincento a
Paulo draugijos įkūrėjui Ozanam jisai
rašė:

— Prikryžuokime save prie plunks-
nų (— rašymo).

Ozanamas gi jam atsakė:

— Aš jaučiu, kad aš tirpdau savo
jėgas, bet Dievas to iš manęs nori.

Ištikimas darbe, šeimoje

Pareigingumas tai reiškia, kad mes
uoliai atliksime tuos darbus, kurie mu-
ms priklauso. Mūsų pareigos apima
mūsų tarnybą, mūsų šeimos pareigas,
mūsų krikščioniškąsias pareigas. Parei-
gos žmogus nekankina kito žmogaus,
užkraudamas kitam tai, ką pats privalo
padaryti. Jis žino, kad pareiga dažnai
pareikalauja atsižadėjimo, bet ta auka
yra saldi ir ji atneša pasisekimą čia ir
amžinąją laimę anapus.

Ugniakalnio išsiveržime

Viename muzėjuje yra kario šarvai.
Tai senovės liekana iš ugniakalnio la-
vos užverstų Herkulano ir Pompėjos
miestų. Kai ėmė kristi iš ugniakalnio
išmesti akmenys, kai ėmė tekėti ta ug-
nies upė, panikos, siaubingos baimės
apimti žmonės bėgo netekę galvų, vis-
tiek žūdami, tai tuo momentu prie mies-
to kasos stovėjo sargybinis. Jis pasiliko
ištikimas savo pareigai net ir toje siau-
bingoje mirties valandoje, pasiliko sto-
vėti sargyboje. Tai buvo ypatinga parei-
gingumo auka. Jo atminimas pasilieka
gyvas šimtmečiais, nešdamas ir mums
įkvėpimą — atsiduoti pareigai visomis
jėgomis, o pareigingumas mus apdova-
nos pasisekimu ir laimėjimais, kurie bus
amžini.

Kančia, kaip auklėtojas

Vysk. Kepler

(tąsa)

10

Apie Moabą sako pranašas — "Per-
tekęs iš jaunystės buvo Moabas, tūnojo
ant mielių ir nebuvo perpiltas iš indo į
indą, ir blogas kvapas ir skonis pasiliko
jame, todėl atsiunte Dievas kubilių, kad
jį perpiltų (Jer. 48, 11). Kubilius tai
priešas, karas, kančia.

11

Kiekviena didelė vieša nelaimė yra
netikėjimo ir kalčių teismas ir parodo jų
žemumą ir palaidumą. Tikėjimas ir do-
rybė tokiais laikais parodo visą savo jė-
gą ir heroizmą. Karo metu staigi baimė
ir sunkus vargas išvalydavo didmiesčių
gatves, išvydavo lengvabūdiškumą ir
suvarydavo nedorybes į jų urvus. Atsi-
tiko taip, kaip sakė pranašas: Žmogus
meta sidabro stabus ir aukso paveikslus
ir bėga į tyrus ir uolas nuo Viešpaties
baimės ir jo didybės, kai jis pasikelia žė-
mę sujudinti (Iz. 2, 20).

12

Kančia yra griežtas, bet ir išvadu-
jantis mokytojas. Į tankų dyglių krūmą
įsipainiojęs žmogus neišsivaduoja nesu-
sižeidęs. Ne vieną aistros gaisrą užgesi-
no šaltas nelaimės spindulys. Jei nelai-
mės žaibas nebūtų sutraukęs vergo
grandinių, daug kas nebūtų išsivadavęs
iš išdidumo, pykčio, paleistuvavimo,
girtavimo.

13

Šv. Chrizostomas sako: "Gydytojas
girtinas ne tik tada, kai ligonį vadžioja
po gražius sodus, po maudykles ir prie
brangių stalų, bet ir tada, kai liepia alkį
ir troškulį pakentėti, paguldo į lovą ir
liepia būti kambaryj, net saulės šviesos
neduoda ir langus aptemdo, net kai jį
piausto ir degina, karčius vaistus gerti
duoda. Argi teisinga murmėti prieš Die-
va, kai jis panašiai su mumis elgiasi?"

14

Geriausiai mums kančia pasitarnau-
ja sulaužydama mūsų savimeilę. Savi-
meilė stengiasi mažąjį aš padaryti gyve-
nimo ir pasaulio centru. Per savimeilę
žmogus praranda savo tikrąją esmę, sa-
vo sielą (Mt. 10, 39). Tokia savimeilė
yra blogiausi raupsai ir blogiausia žaiz-
da, sako Cathrein. Ir kančia — gera kri-
kščioniška kančia — yra geriausias gy-
dytojas.

15

Su ta savimeile jau dėl to reikia ko-
voti, kad ji kalta dėl daugelio blogybių.
Gražiai rašo Fenelonas: "Kol esame tik
savimi susirūpinę, tol esame išduoti
žmonių prieštaravimui, nelabumui ir
neteisingumui. Bloga mūsų nuotaika iš-
duoda mus blogai kitų nuotaikai, mūsų
aistros susiduria su kitų aistromis. Ne-
valia savimeilės paliesti: paliesi ją pirš-
to galu, ji tarsis, kad jai odą lupi. Prie
to išlepinimo prisideda artimo netobu-
lumas, jo pasipiktinimas mūsų ydomis,
ir jis ne mažesnis už mūsų pasipiktini-
mą. Geriausia priemonė ramybei suras-
ti, tai save palikti, savęs atsisakyti, sa-
vimeilę mesti, kad nieko nebeturėtum
prarasti, bijoti, saugoti."

16

Išsivadavimas iš savimeilės daž-
niausiai, žinoma, yra skaudi operacija;
juo skaudesnė, juo gilesnis skaudulys.
Tenka gyvainį išpiauti. Bet ligonis ne-
turėtų dangiškajam gydytojui trukdyti,
už peilio griebti. Jis turėtų laikytis kaip
ir kiekvienoj operacijoje: ramiai, tvirtai,
net, jei galima, padėti.

17

Ko širsti? paklausė vienas Atėnų
skulptorius marmuro gabalą, iš kurio
norėjo nukalti statulą Partenonui. "Šir-
stu, kad taip negailestingai mane dau-
žai: ar nematai, kiek skeveldrų prita-
šei?" Kvaily, atsakė skulptorius, ar ne-
supranti, kad šventykloj neužimtum
garbingos vietos, jei tavęs neapdirbinė-

čiau ir neišvadučiau iš tavęs paties, idant iš luito statulą padaryčiau.

18

Savęs atsižadėjimą, kovojantį su savimeile, viduramžių mistikai vadino ramumu. Apie jį sako Suso: "Ramus

tūkstantį kartą per dieną. Kai tik save surandi, palik save, kol taip retai save berasi, kaip aukso pinigą. Bet žinok: juo kilnesnis daraisi, juo sumaniau reikia save palikti. Kentėjime Dievas išveda žmogų iš jo paties, veda į save ir

SV. KRISTUPAS

Aleksandro Marčiulionio

lipdiny iš molio.

žmogus nuolat turi žiūrėti ne to, ko jam reikia, bet to, ko jis galėtų atsisakyti. "Rytą atvėręs akis, kalbėk: Ak, aukščiausias gėri, vėl keliuos palikt save ir visus daiktus dėl tavęs. Ir taip kartok

džiugina jo varge, ir visos žmogaus žaizdos užgyja; taip nuveda Dievas žmogų iš žmogiško buvimo į dievišką buvimą, iš rūpesčio į dievišką saugumą." (Denifle, Dvasinis gyvenimas).

Taip pat iš viduramžių yra likęs toks pasakojimas. Vienas teologas ieškojo pasitobulinimui sielos vadovo. Ir štai vieną dieną surado jį prie vienos bažnyčios durų vargšo, skauduliais nuberto elgetos asmenį. Jis užkalbino jį: Labą dieną, broliu. "Dar niekad blogos neturėjau" — atsakė šis. "Teduodie Jums Dievas dar geresnė".

— "Mano gyvenimas visuomet buvo geriausias".

— "Kaip tai? Juk Jus kankina žaizdos ir skauduliai?"

— "Taip yra; bet juos man siuntė gerasis Dievas. Kai šviečia saulė džiaugiuosi saule; kai audroja, džiaugiuosi audra, nes ją siunčia Dievas."

— "Kas tu esi?"

— "Esu karalius."

— "Kur tavo karalystė?"

— "Esu savo sielos ir savo valios karalius; riausių jos nekelia."

— "Kaip pasiekei tos valdžios?"

— "Jieškojau jos malda ir svarstymu, kol suradau."

— "Ir kada ją suradai?"

— "Kai tik nuo tvarinių išsivadau."

LAIŠKAI IŠ PRAGARO

3.

S. C. Lewis

Mano mielas Griežle,

Aš labai džiaugiuosi tuo, ką tu man parašei apie jo santykius su savo motina. Bet tu privalai šiomis aplinkybėmis pasinaudoti. Priešas veikia iš vidaus į išorę ir vis labiau ir labiau priderina paciento elgesį naujai jo pasirinktai vėliavai. Jis gali betkada užmegsti santykius ir su ta sena ponija. Bet tu jį pralenk. Susitik su savo kolega Glūpu, kuris globoja jo motiną ir kartu su juo išdirbkite planą, kaip reikia veikti jų namuose. Įveskite ten tvirtą nuolatinių erzinių ir priekaištavimų paprotį. Šis būdas labai daug padeda.

1. Laikyk jo mintis nukreiptas į vidinį gyvenimą. Jis mano, kad jo atsivertimas yra kažkas išvidinio ir dėl to šiuo laiku tegul jis daugiausiai ir domisi savo dvasios pergyvenimais. Teisingiau sakant, tegul jis domisi tais dvasiniais dalykais, kuriuos tu iki jo prileisi. Bet kaip galint toliau nukreipk jo mintį nuo paprasčiausių pareigų, kreipdamas jį į kilnesnius ir dvasingesnius dalykus. Stenkis kiek galint labiau sustiprinti šį dažną žmonių bruožą: nemėgimą paprastų dalykų ir panieką aiškiems dalykams. Tu turi jį atvesti į tokią būklę,

kad jis galėtų visą valandą daryti savo sąžinės sąskaitą ir nepastebėtų savyje nei vieno iš tų bruožų, kurie yra visiškai matomi kiekvienam, kam tik teko betkada gyventi su juo tame pačiame kambaryje ar dirbti toje pačioje įstaigoje.

2. Žinoma, nėra galimybės paveikti, kad jis liautų meldesis už savo motiną, bet mes turime priemonių padaryti jo maldą nekenksmingą. Įtikink jį, kad jo maldos turi būti labai "dvasiškos", ir kad jis maldos metu visada galvotų vien apie jos dvasios būklę, bet niekad nepagalvotų apie jos reumatizmą. Iš to bus dvejetainė nauda. Visų pirma jis pradės labiau domėtis tais jos gyvenimo dalykais, kuriuos jis laikys nuodėme. Tada vadovaujant jis galėtų prieiti prie to, kad visus tuos jos veiksmus, kurie yra kaip nors nevykę ar jį erzina, jis laikys nuodėme. Ir taip tu jų žaizdas gali padaryti jiems gerokai skaudesnes, net tada, kai jie meldžiasi. Šis darbas visiškai nėra sunkus, ir tu jame rasi tikro malonumo.

O antra nauda yra ši. Kai jo pažiūros apie jos sielą pasidarys labai grubios ir dažniausiai klaidingos, tai ištikrųjų jis melsis ne tiek už savo tikrą ma-

mą, kiek už įsivaizduotą asmenį. Ji bus tik daugiau ar mažiau panaši į tikrą jo motiną, neretai truputį perastriai pakalbančią per pietus. Ir taip laikui bėgant tu galėsi pasiekti tarp jų tokios plačios bedugnės, kad jokia jo maldos mintis ir joks jausmas už įsivaizduotą motiną neturės jokios įtakos jo santykiams su tikrąja motina. Aš pats esu turėjęs pacientų ir taip juos laikęs savo rankoje, kad jie, apsigriždami nuo karštos maldos už savo žmonos ar savo sūnaus "sielą" galėjo tuoj pat pulti mušti savo žmoną ar savo sūnų be jokio sielvarto.

3. Kai du žmonės gyvena daug metų kartu, tai paprastai taip būna, kad jie abudu turi ar balso tonų, ar veido išraiškų, kurie yra tiesiog nepakenčiami vieno kitam. Darbuokis ir šioje srityje. Įsamonink jam gerai, kaip labai jam nepatinka tas motinos antakių suraukimas, kuris jį erzina jau nuo pat vaikystės. Tegul jis įtaria, kad ji žino, jog šis dalykas jį baisiai erzina ir kad nepaisant to ji tai daro tyčia. Jeigu tu gerai eisi savo pareigas, tai jis niekada nepastebės, kaip šis įtarimas yra baisiai nepašaušus į tiesą. Ir žinoma, neleisk jam niekad net įtarti save, kad ir jis turi tonų ir žvilgsnių, kurie erzina jo motiną. Kai jis pats savęs ir negirdi ir nemato, tai nėra taip sunku šiuos dalykus sutvarkyti.

4. Civilizuotų namų gyvenime neapykanta paprastai yra išreiškiama tokiomis žodžiais, kad jeigu juos parašytum ant popierio, tai jie atrodytų visiškai nekalti. Bet kasdieniniame gyvenime jie paprastai būna pasakomi tokiu balsu ar tokiose aplinkybėse, kad jie ištikrųjų

nedaug kuo skiriasi nuo antausio. Norėdami, kad šis žaidimas jums sektųsi judu su Glūpu turita stengtis, kad šie kvailiai viską vertintų dvejopu mastu, kad jie vienaip žiūrėtų į savo žodžius ir gestus, ir visai kitaip į kito asmens. Tavo pacientas turi reikalauti, kad visi jo pareiškimai būtų suprasti paprastai ir būtų žiūrima tik tikrosios žodžių reikšmės. Bet tuo pačiu laiku savo motinos pareiškimus jis turi vertinti atsižvelgdamas ir į toną, kuriuo jie buvo pasakyti ir į smulkiausias pasakymo aplinkybes ir į įvairius įtarimus. Ją taip pat reikia paskatinti, kad ji panašiai elgtųsi su juo. Dėl to iš kiekvieno ginčo jiedu galės išeiti įsitikinę, ar beveik įsitikinę, kad jie yra visiškai teisūs. Tu žinai, kaip žmonės sako: "Aš tik paklausiau, kurią valandą bus pietūs, o ji pakėlė audrą". Jeigu šis paprotys yra gerai įgyvendintas, tai susidaro labai miela ir įdomi žmogiško gyvenimo situacija: kiekvienas kalba aiškiai norėdamas kitą užgauti, o kai užgavimas yra suprstas ir įvykęs, tai pyksta.

Kitąsyk parašyk man apie tos senos ponios religinę būklę. Gal ji pavydi, kad jos sūnaus gyvenimui pradėjo turėti įtakos kas kitas? Gal ji yra išsižeidusi, kad jis ėjo mokytis pas kitus ir tai taip vėlai, kai ji buvo sudariusi visas galimybes jam mokytis esant mažam? Ar jai atrodo, kad jis tais dalykais per daug rūpinasi, ar kad per daug lengvai visa tai ima? Atsimink vyresniojo brolio palyginimą papasakotą mūsų Priešo.

Tave mylintis

dėdė Sraigtas

ŽINIOS *is katalikiskiojo pasaulio*

• Suomija paskyrė savo atstovą į Vatikaną. Šiomis dienomis į Romą atvyksta naujas Suomijos ministeris prie Šv. Sosto dr. Ake Henrik Gartz, kuris prieš dabartinį paskyrimą yra buvęs Suomijos užsienio reikalų ministeriu. Nuo 1947 m. Suomijos pasiuntinybė

prie šv. Sosto buvo valdoma laikino įgaliotinio dr. J. Stenius.

• Vatikano laikraštis pakartojo žinią apie Šv. Tėvo regėjimą. Vatikano laikraštis "Osservatore Romano" šių metų lapkričio 17 dienos numeryje įdėjo dvi fotografijas saulės stebuklo, kuris

buvo matomas Fatimoje prieš 34 metus. Laikraštis pastebi, kad šios fotografijos yra kuolabiausiai autentiškos. Paskui jis rašo: "Ne mūsų reikalas yra daryti išvadas iš tų nepaprastai panašių įvykių, tačiau Bažnyčios istorijoje, ypač sunkiais laikais, nėra retas atsitikimas, kad švenčiausioji Mergelė Marija asmeniškai apsireiškia ir duoda nurodymų šv. Petro įpėdiniui."

Paskui laikraštis paduoda kard. Tedescini kalbos ištrauką, kuri mūsų skaitytojams yra žinoma jau iš ankstesnio mūsų pranešimo. Tačiau ši kartą Kardinolo kalbos ištrauka yra platesnė. Kalbėdamas apie šv. Tėvo regėjimą tarp kitko pasakė šiuos žodžius: "Saulės rutulys buvo apsuptas šviesaus apskritimo. Kas būtų galėjęs į jį žiūrėti? Bet jis galėjo. Visus keturis kartus jis galėjo stebėti saulės judėjimą. Marijos rankose saulė judėdama ir net drebėdama buvo pakeista į gyvą atvaizdą, į dangiškų vyksmų reginį, ir, nors be žodžių, bet labai iškalbingai perdavė žinias Kristaus Vietininkui."

Šiuos regėjimus šv. Tėvas turėjo 30 ir 31 spalį 1 lapkričio ir Visų Šventės oktavoje. Jis matė tai 4 val. po pietų iš Vatikano sodo.

• **Kas buvo Fatimoje 1917 metais?** Papildydamas "Catholic Encyclopedia" tėvas C. Martindale, anglas jezuitas aprašo kaip įvyko paskutinis apsireiškimas Fatimoje spalį 13 d. 1917 metais. Jis rašo: "Spalį 13 dieną buvo susirinkę apie 70,000 žmonių. Lijo. Marija apsireiškė ir pasakė, kad ji yra Ražančiaus Karalienė ir kad čia reikia jos garbei pastatyti koplyčią, kad ji norėtų, jog ražančius būtų kalbamas kasdien. Ji pasakė kad karas yra beveik pasibaigęs, kad žmonės darytų atgailą, nes jos Sūnus buvo labai įžeistas. Ji išnyko. Lietus staiga nustojo. Saulė, kaip sidabrinis kamuolys pasirodė pro debesų plyšį. Ji buvo apsupta trikampių spindulių ir atrodė, kad sukosi (ar spinduliai sukosi) ir sustojo. Ir taip pasikartojo tris kartus. Paskui atrodė, kad ji priartėjo prie žemės, pradėjo spinduliuoti raudoną ir karštą šviesą. Minia persigando. Paskui

pradėjo melstis. Šis fenomenas yra tikras. Jį matė tūkstančiai žmonių iš kitur bet nesiejo jo su Fatima. Fenomenas įvyko tuo laiku, kaip buvo pažadėtas. Bet niekas jo nelaukė dangaus erdvėje."

• **Popiežius Pijus XII buvo konsekruotas vyskupu kaip tik Fatimos apsireiškimo metu.** Romoje šnekama, kad Kardinolas Tedeschini savo kalboje pasakytoje Fatimoje yra iškėlęs ir daugiau įdomių dalykų apie Pijaus XII asmenį. Jis paminėjo, kad Pijus XII buvo konsekruotas vyskupu kaip tik tą pačią dieną ir tą pačią valandą, kai šv. Panelė Marija pirmą kartą pasirodė Fatimoje, būtent: 13 sausio 1917 metais.

Ne tik Kardinolas Tedeschini bet ir kiti asmenys, dėl kurių patikimumo negali kilti jokių abejonių, atsargiai kalba apie kaip kuriuos aiškiai antgaminius reiškinius šio pontifikato metu.

• **NCWC žinių atstovas Europoje įsišventė kunigu.** Amerikos katalikų žinių atstovas Europoje Dr. Max Jordan 8 gruodžio išvestas kunigu garsiaame Beurono vienuolyne Vokietijoje. Jį įsišventė nuncijus arkiv. Muench. Kun. Jordan dabar yra 57 metų. Jis yra konvertitas. Jau trisdešimt metų jis dirba spaudos darbą ir šioje srityje turi didelį igudimą. Jo pranešimai spaudai nėra naviršutiniški. Jie pasižymi tuo, kad giliai nušviečia dvasines nuotaikas to krašto, apie kurį jie praneša. Skaitant jo pranešimus susidarydavo įspūdis, kad tai yra ne tiek korespondento pranešimai, kiek gilūs ir dvasingi išvelgimai į žmones ir įvykius.

Seminarijos mokslą jis išėjo Beurono benediktinų seminarijoje ir tuo pat laiku nesiliovė ejęs pareigas kaip žinių atstovas.

• **Amerikos protestantų atvirybė katalikybei.** Krikščioniško Mokslo draugijos suvažiavime Chicagoje buvo pasakyta labai įdomių minčių, nušviečiančių JAV. protestantų pažiūras į katalikybę. Garsioji konvertitė, rašytoja, buvusi kongreso atstovė C. B. Luce savo kalboje apie Amerikos protestantus tarp kit-

ko pasakė: "Didi Amerikos protestantų širdis, visu savo įgimtu gerumu, savo troškimu padėti, savo begaliniu noru mylėti, trumpai sakant, savo dideliais tikėjimo, vilties ir meilės palaikais, teikia geriausias apaštalavimo galimybes". Apaštalavimo priemonė, pasak kalbėtojos, turėtų būti ne tiek ginčai ir įrodinėjimai, kiek katalikiškos užuojautos ar simpatijos akivaizda. Atvira kataliko piniginė, paremiamą katalikiški pečiai, pagelbą teikianti katalikiška ranka ir mylinči katalikiška širdis — tai yra katalikiško veikimo kelias.

Kitas konvertitas, buvęs episkopas dvasiškis Dr. W. D. Nutting iškėlė beveik tą pačią mintį: "Tarp nekatalikų yra nemažai geros valios žmonių. Katalikai turėtų bandyti suprasti tuos žmones, kurie yra anapus Bažnyčios ribų."

Fulton Oursler, vyriausias "Readers, Digest" redaktorius ir labai plačiai skaitomas autorius, pareiškė, kad pasaulis dabar yra labiau imtus katalikybei negu betkada, nes yra sugriuvęs jo klaidingas tikėjimas į marksizmą.

• **Belgijos jaunimo pažiūros.** Tėvas Delooz S. J. žurnale "Nouvelle Revue Theologique" paskelbė Belgijos vidurinių ir augštesn. mokyklų 8,000 mokinių sugrupuotus atsakymus, ką jie mano ir kaip vertina tikėjimą. Didžioji mokinių dauguma pasisako tikinti dėlto, kad tai moko Kristus, diev. Kūrėjas, jų mylimas Asmuo; kiti tiki dėlto, kad turi būti kokia Augščiausia Būtybė, tvarkanti pasaulį.

Paliesdami tikėjimo abejones, mokiniai tarp 12-19 metų, kada prasideda kritiškasis brendimo amžius, pasisako nemažai abejoję dėl Bažnyčios šventumo, dėl Dievo buvimo, laisvės, o ypač dėl vargingos žmonių būklės, kuri yra konkreti šių laikų problema.

Straipsnio autorius pabaigoje pastebi, kad ugdant jaunuolių tikėjimą, reikia siekti aktyvios sintezės tarp krikščioniškųjų idealų ir konkrečių jų realizavimų: dauguma tikėjimo abejonių jaunuoliuose kaip tik dėlto ir kyla, kad jie mato neišaiškinamą spragą tarp krikščioniškojo idealo ir konkrečios tikrovės.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Naujienos" užsipuolė Katalikų Bažnyčią Lietuvoje.** Neseniai dienraštyje "Naujienos" buvo atspausdintas A. Skaistgirio straipsnis, kuriame krikščionybė buvo sulyginta su komunizmu. Jis rašo, kad krikščionybė taip, kaip ir komunizmas, nuskurdinęs žmogų. Tarp krikščionybės ir komunizmo esą visur bus lygybės ženklas tik su tuo skirtumu, kad krikščionybėje viso ko norimą būsianti antgamtinė, o komunizme gamtinė ir žemiška.

Atmesdamas krikščionišką žmogaus supratimą straipsnio autorius siūlo irracionalinį t. y. jokiais proto dėsniais nesuvaržytą žmogų. A. Skaistgirio slapyvardžiu prisidengęs "Naujienų" bendradarbis šitaip rašo apie krikščionybę ir komunizmą:

"Tas pasinešimas gyvenimą, mokslą, meną, net prigimtį įsprausti į kokius nors rėmus ir tvarkyti apriorinio plana-

vimo būdu, tas pats griežto principingumo ir logikos primatas, atmetant betkokius tracionalinį ir atsitiktinį pradus, tas pats žmogaus nuskurdimas iki "žmogaus kam nors", atmetant "žmogų sau".

Į šiuos grubius krikščionybės užsipuldinėjimus išsamiau straipsniu atsakė "Drauge" kun. V. Rimšelis. Jis atsakydamas tarp kitko rašo:

"Atimti iš žmogaus gyvenimo ir veikimo visokią normą nereiškia žmogaus išlaisvinimo. Žmogaus gyvenimui ir veikimui norma yra jo protingoji prigimtis. Šią normą griaudamas, sugriausi visa, kas žmoguje yra kilniausia, sugriausi jo patį žmogiškumą, jo įsitikinimus, jo laisvę ir vis tiek duosi jo gyvenimui ir veikimui normą, bet jau ne pagal proto dėsnius, bet pagal aklą jėgų polinkius. Šiuo atžvilgiu kritikas savo dialektikoje yra nuoseklus. Prieš žmogaus gyveni-

mui ir veikimui esančią prigimtyje proto loginę normą pastato jis irracionalinį pradą, atseit, neprotingą pradą."

• **Mindaugo Minėjime Australijoje, Sydnejuje dalyvavo kardinolas.** Sydnejaus lietuvių bendruomenė lapkričio 4 d. didingai atšventė 700 metų krikščionybės įvedimo Lietuvoje jubilėjų. Iškilmės įvyko šv. Marijos katedroje. Jubilėjaus pamaldas atlaikė kun. P. Butkus. Per mišias solo sugiedojo sol. P. Rūtenis Hendelio "Largo", o vargonavo Kiveris.

Pamaldose dalyvavęs lietuvių didelis bičiulis Sydnejaus arkivysk. kard. T. Norman Gilroy buvo apdovanotas Vilniaus Aušros Vartų Marijos paveikslu—Vilniaus medžio raižiniu ir specialiu adresu.

Kardinolo Gilroy pasakytas lietuviams nuoširdus žodis, palietęs mūsų krikščioniškojo 700 metų gyvenimo raidą, dabar kenčiančią tėvynę ir tremtinio padėtį naujoje šalyje, giliai įsmigo į dalyvavusiųjų širdis.

• **A. L. R. K. Federacija rūpinasi auklėjimo reikalais.** Nesenai įvykusiame Federacijos tarybos suvažiavime nutarta telkti vienybėn įvairių įstaigų ir asmenų dirbamą švietimo darbą.

Amerikos Lietuvių R. K. Federacijos Taryba prašo Centro Valdybos sekretorių L. Šimutį artimiausiu laiku sukviešti lietuvių katalikų švietimo įstaigų ir darbuotojų pasitarimą Chicagoje ir ten sudaryti pedagoginę tarybą, kuri imtųsi vykdyti Pittsburgho kongrese 1950 metais priimtus nutarimus; Lietuvių Kultūros Institutas prašomas imtis iniciatyvos ir organizuoti išleidimą bent trijų būtiniausių mūsų mokykloms vadovėlių: lietuviško katekizmo, lietuvių kalbos ir Lietuvos istorijos.

• **Mindaugo krikšto minėjimas.** Cicero, III. Lapkričio mėn. 10 d. įvyko Mindaugo krikšto 700 metų sukaktuvių minėjimas. Tikriausiai pasakius, tai buvo minėjimo antroji dalis. Šis jubilėjus buvo paminėtas jau spalio mėn. 28 d. Cicero šv. Antano bažnyčioje iškilmingomis šv. mišiomis ir momentui pritaikintu turiningu kun. V. Bagdonavičiaus MIC., pamokslu.

Antrasis jubilėjaus minėjimas Cicero praėjo pakilioje ir sukauptoje nuotaikoje.

Minėjimą atidarė J. Švedas. Kleb. kun. I. Albavičius sukalbėjo nuoširdžią ir gilią invokaciją. Po to sekė istorijos prof. S. Sužiedėlio paskait. Šis gabus gyvojo žodžio meisteris savo turininga paskaita klausytojus perkėlė į senovės Lietuvą, nušviesdamas tų laikų Lietuvos būklę ir pirmuosius krikščionybės žingsnius mūsų tėvų.

Po paskaitos sekė A. Stephens mergaičių choro trio, kurį sudaro Bobinienė, Peškienė ir Kristonaitė, koncertas. Trio akomponavo pati choro vadovė A. Stephens.

• **Nauja šv. Kazimiero bažnyčia Los Angeles Cal.** Lapkričio 4 d. Los Angeles, Cal. ir apylinkės lietuviai — visa kolonija — turėjo retą šventę: naujosios šv. Kazimiero bažnyčios šventinimą. Iš nieko, tik didelio ryžto ir pasišventimo dėka, pastatyta nauja bažnyčia ir įsigyta puiki erdvi salė.

Naujosios bažnyčios šventinimą atliko Los Angeles arkivyskupas J. Francis A. McIntyre, D. D. Msgr. O'Dwyer pasakė pamokslą prie Lietuvos ir lietuvių kančias. Klebonas kun. Jonas Kučinskas laikė iškilmingas šv. Mišias, jam atsistavo kan. K. Steponavičius ir kun. V. Bartuška.

Po pamaldų bažnyčioje dar kalbėjo arkiv. J. Francis A. McIntyre, D. D., paabrėždamas, kad lietuvius jau senai pažįstas. Jo mokslo meto geriausi draugai buvę lietuviai, kaip kun. Simonaitis ir kit. Džiaugėsi lietuvių darbštumu, prisirišimu prie tikėjimo ir papročių, kalbos ir tėvynės. Linkėjo Lietuvai prisikelti. Visiems suteikė palaiminimą. Visus žavėjo arkivyskupo nuoširdumus ir paprastumas.

• **Amerikiečiai kunigai, įeiną į komitetą ugdyti pašaukimus Lietuvai, yra numatę suorganizuoti Rėmėjų draugiją, remti šv. Kazimiero Lietuvių kolegijai Romoje.**

Komitetas greitai laiku susirinks posėdžio.

Medal of Honor

Major General William F. Dean,
Berkeley, Calif.—Medal of Honor

Sergeant Charles Turner,
Boston, Mass.—Medal of Honor

Lieutenant Frederick Henry,
Clinton, Okla.—Medal of Honor

Private First Class Melvin Brown,
Mahaffey, Pa.—Medal of Honor

This is the season when you think of stars.
The one over Bethlehem. The ones on
Christmas trees.

But this year remember another star, too—
the one on the Medal of Honor. And
make a place in your heart for the brave,
good men who've won it. Men who,
oftener than not, made the final, greatest
sacrifice—so that the stars on your
Christmas tree, and the stars in your
country's flag, might forever shine
undimmed.

Right now—today—is the time to do
something important for these men who
died for you. You can, by helping to
defend the country they defended so far
“above and beyond the call of duty.”

One of the best ways you can make defense
your job, too, is to buy more . . . and more
. . . and more United States Defense Bonds.
For your bonds help strengthen America.
And if you make this nation strong
enough you'll create, and keep, the
peace for which men died.

Buy Defense Bonds through the Payroll Savings Plan where you
work or the Bond-A-Month Plan where you bank. Start today!

Peace is for the strong...Buy U. S. Defense Bonds

The U. S. Government does not pay for this advertisement. It is donated by this publication in
cooperation with the Advertising Council and the Magazine Publishers of America as a public service.